

briller man ser det med. Når jeg som medlem af Folketingets Indfødsretsudvalg gennem nogle år har set på, hvor forholdsvis let det er at komme igennem og få dansk statsborgerskab, så er vi bestemt ikke enige. Jeg mener, at bestemmelserne burde være meget strengere.

Lad os f.eks. tage det, som ministeren sagde om, at man skal beherske det danske sprog. Jamen vi ved da godt, at der er mange, der får dansk statsborgerskab, som ikke behersker det danske sprog. Det har vi set, når vi sidder i udvalget og går sagerne igennem, og vi har hørt, hvorledes et flertal hver eneste gang siger: Ja, men af de og de grunde indstiller vi at give dansk statsborgerskab til de og de personer. Så jeg er bestemt ikke enig med ministeren i, at det ikke er let at blive dansk statsborger. Jeg mener, at det er alt for let.

Jeg synes ikke, at det i det lange løb er acceptabelt, at regeringen og det politiske flertal herinde er i opposition til befolkningen – det er faktisk det, der er tale om. At Venstre og De Konservative så har indgået en aftale med regeringen, der binder disse to partier helt frem til engang i 1997 til, at de nugældende regler skal køre videre, synes jeg er særegent for disse to store oppositionspartier. De burde have tænkt sig om og ikke have indgået en aftale, der bandt dem for en bestemt tidsperiode. Derfor synes jeg der er grund til at advare disse oppositionspartier mod at gå ind i en sådan aftale med regeringen og dermed med justitsministeren.

Nu kan jeg se, at Indfødsretsudvalgets formand, hr. John Vinther, sidder og ser så glad ud. Jeg synes heller ikke, det er i særlig god overensstemmelse med det, som hr. John Vinther kørte valgkamp på. Jeg har set disse kæmpeannoncer i hovedstadspressen, hvor hr. John Vinther farer frem med bål og brand og siger: Nu skal der stoppes for indvandring, nu skal der stoppes for dansk statsborgerskab, nu skal der stoppes for familiesammenføringer osv. Og hvad ser vi så her i det praktiske arbejde på Christiansborg? Vi ser en hr. John Vinther, der rask væk sidder lårene af regeringen.

Lad os tage nogle af de slemme eksempler. Vi ved jo godt – os, der sidder i Indfødsretsudvalget, og dem, der har siddet der – at man får en vis karenstid, når man har begået en eller anden lovovertrædelse, kriminalitet el.lign.; så bliver perioden forlænget lidt. Og jeg må da også sige – for ærlighed varer længst – at den opstramning, der fandt sted for et års tid siden, var et lille bitte skridt i den rigtige retning. Det erkender

jeg, det vil jeg ikke tale mig uden om, men vi må jo så stadig væk erkende, at vi her i det høje Folketing gang på gang giver statsborgerskab til folk, som har begået det, jeg kalder virkelig grove forbrydelser: voldtægt, overfald, heroinhandel og så fremdeles. Når man så har udstået sin straf, så siger man – efter de regler, som nu er lavet herinde – at så skal man have det danske statsborgerskab.

Dér er det så, at vi bliver nødt til indgående her i dag at debattere: Hvad mener befolkningen om disse ting? Jeg er sikker på, at i alle partier, også i Socialdemokratiet, ved man godt, at man er på kollisionskurs med den danske befolkning, for når man taler med folk ude omkring i landet, er det helt oplagt, at folk er utrolig bekymrede. Nu skal vi ikke blande det hele sammen, både indvandrerpolitik og dansk statsborgerskab, nu er det det danske statsborgerskab, det drejer sig om i dag, men når jeg giver konkrete eksempler i anonymiseret form over for folk, er de dybt rystede over, at det kan lade sig gøre at få et dansk statsborgerskab, hvis man har en langvarig fængselsstraf bag sig. Dér er det befolkningens opfattelse, at når den straf er udstået, så er det ud af det danske samfund.

Men det er der ikke flertal for her i Folketinget i øjeblikket, og jeg forudser, at på et tidspunkt – desværre – kan det komme til en form for konfrontation mellem befolkningen og Folketingets flertal. Jeg så f.eks. meget gerne – og det har Dansk Folkeparti appelleret til mange gange – at vi en gang imellem prøvede at sende nogle større sager ud til folkeafstemning. Vi kunne udmærket sende spørgsmål om dansk statsborgerskab, altså sådan i lidt bredere form, ud til en folkeafstemning, men det er der heller ikke stemning for; mange partier herinde taler om folkeafstemninger, men de mener ikke noget med det.

Men det, man så kan gøre – og det vil vi gøre alt, hvad vi kan for, det kan jeg godt røbe allerede nu – er, at den næste valgkamp til Folketinget skal komme til at køre på bl.a. de ting, vi drøfter her i dag. Nu skal forholdene afdækkes for den danske befolkning. Den danske befolkning skal vide, hvad et flertal herinde rask væk gør, som er stik imod, hvad befolkningen mener.

Derfor er jeg selvfølgelig spændt på at se, hvordan dagen i dag udvikler sig. Jeg håber på en forståelse for de synspunkter her, og jeg appellerer til et flertal her i Folketinget om at tilslutte sig følgende motiverede dagsorden, som